

Otázka zaměstnanosti se stala jedním z hlavních témat evropské politiky. Prioritním záměrem není pouze předejít ostatní mocnosti v produktivitě práce a zaručit tak svým občanům blahobyt. Evropě jde o udržitelnost jejích sociálních systémů, které stojí na základech evropského osvícenství vyvinutého z křesťanské tradice a solidarity. Evropa musí ze své integrace vytěžit co nejvíce, protože demografický vývoj a pomalý ekonomický růst nutí k hledání nových řešení.

Příznivý ekonomický rozvoj a vysoká produktivita práce 60. let minulého století byla garancí minimální evropské nezaměstnanosti. Od 80. let 20. století se objevují nové potřeby restrukturalizace trhů práce. Začíná se realizovat politika zaměstnanosti, která má za úkol vytvářet nová pracovní místa a definovat pozici pracovníků na pracovním trhu. Snaha Evropského společenství k zachování vysoké kvality a produktivity práce vyústila ve formulaci Evropské strategie zaměstnanosti v roce 1997. Společenství se však nadále nedaří čelit problémům vysoké konkurence Spojených států a Japonska, stárnutí obyvatel a drahé pracovní síly Unie, která snižuje ekonomický potenciál.

Z těchto důvodů Evropská unie (EU) přikročila ke Strategii obnovy a rozvoje. Strategie, známá především pod názvem Lisabonský proces, vytyčila kvantifikovatelné cíle, které mají rozvinout plnou zaměstnanost. Prioritou strategie je stát se co nejvíce konkurenceschopnou ekonomikou světa, spolu s tvorbou většího počtu a lepší kvality pracovních sil a to vše při podpoře větší sociální soudržnosti. Koncepce rozvoje Unie zároveň přistupuje k problematice chudoby, která se v moderní společnosti diverzifikovala do dostupnosti prostředků k sociálnímu začlenění. Základním prostředkem k sociálnímu začleňování je uplatnění na pracovním trhu. Důraz je kladen také na ochranu životního prostředí. Úlohou semknuté Evropy je využít své přidané hodnoty, která je někdy vnímána negativně z řad euroskeptiků.